

เสียงธรรมจากห้อง “เมตตาภิรมย์กรรมฐาน” วันอาทิตย์ที่ 25 กุมภาพันธ์ 2567

เรื่อง ฉฬภิญโญ

โดย อาจารย์ คณานันท์ ทวีโกด

กำหนดสติ ในความรู้สึกตัวที่พร้อม รู้สึก ทั่วร่างกาย ผ่อนคลาย ปล่อยวางร่างกายทุกส่วน ปล่อยวางชั้น 5 ร่างกายนี้ ปลดปล่อย ความรู้สึก ความเกร็งความหนักทั้งหลาย ผ่อนคลายที่วาง ปล่อยวางกายเพื่อให้อึดของเราเบาลง จากนั้นปล่อยวางความกังวลความคิดการปรุงแต่ง ปล่อยวางความหวังทั้งหลาย ความหวังโยในบุคคล ความหวังโยในหน้าที่การงาน ในกิจการทั้งหลาย ความหวังในสินทรัพย์ ปล่อยวางทุกสิ่งทุกอย่าง เหลือแต่เพียงความสงบ ยิ่งเราฝึก ปล่อยวางบ่อยมากเท่าไร ปล่อยวางสิ่งที่เรารักสิ่งที่เราหวังที่สุดบ่อยมากเท่าไร ถึงเวลาที่เรไม่ต้องจากโลกนี้ไป ในเวลาที่หมดอายุขัยก็ดี เราก็จะสามารถปล่อยวางได้ง่ายกว่าคนที่ไม่เคยฝึก ไม่เคยพิจารณาในเรื่องของการปล่อยวาง ปล่อยวางความหวัง ปล่อยวางสิ่งที่เรารักที่สุด ปล่อยวางสิ่งที่เราห่วงหาพันที่สุด เพราะทุกสิ่งที่เราหวังที่เราเกาะที่เรายึด เป็นโซ่ที่ล่ามเราไว้ในสังสารวัฏล่ามเราไว้ในภพภูมิต่างๆ ผ่อนคลายร่างกาย ผ่อนคลายปล่อยวางจิตใจ ปล่อยวางจน รู้สึกเข้าถึงความเบาความสงบ อารมณ์จิตที่รู้สึกที่เราปราศจากภาวะ ปราศจากความอาลัยทั้งปวง จนจิตเราอยู่กับ ความสงบ ลมหายใจเบาละเอียด ลมหายใจปราณีต อยู่กับความสงบ ความเบาของจิต

เมื่อเราเข้าถึงสัมผัสในความสงบร่มเย็นของใจ สภาวะที่จิตเราปราศจากภาวะความวุ่นวายความหวังความ อาลัยทั้งปวง จิตเราชินกับความสงบ สุขแห่งความสงบ เมื่อนั้นจิตก็เริ่มจะเรียนรู้ที่จะปล่อยวางที่จะไม่เกาะไม่ยึด ธรรมชาติ ปุถุชนคนทั่วไปจะมีความรู้สึกที่ว่า ความสุขเกิดจากการที่เรายึด ยึดในบุคคล ยึดในความรัก ยึดในทรัพย์สิน ยึดใน หลักประกัน แต่ยิ่งยึดมากเท่าไร มันก็ยิ่งเป็นภาระของใจ ยิ่งยึดมากยิ่งทุกข์มาก ยิ่งรักมากยิ่งทุกข์มาก ยิ่งมีภาระมาก ยิ่งทุกข์มาก ยิ่งปล่อยวางได้มากเท่าไร จิตเราก็เข้าถึงความเบาความสงบความร่มเย็น กำหนดพิจารณาในการละวาง ทุกสิ่ง ปล่อยวางจากใจของเรา เข้าถึงความสงบ ปล่อยวางตัดร่างกายจนจิตเราเข้าถึงลมหายใจที่ปราณีตละเอียด ลม หายใจละเอียดลง สงบระงับลง จิตมีความเบาที่มีความสงบ จนลมหายใจดับ คือสงบระงับหนึ่งหยุด เข้าถึงฌาน 4 ในอานา ปานสติ

ในความหยุดความนิ่ง เรากำหนดจิต กำหนดน้อมนึกจินตภาพเป็นดวงแก้วสว่าง จากดวงแก้วสว่างน้อมนึกให้ เป็นเพชรที่เจียรไนรายรอบ เป็นเพชรรูปเจียรไนไม่มีแสงสว่างเปล่งประกายเป็นประกายพริกระยับประยับแพรวพราว ทรงอารมณ์หยุดนิ่งอยู่กับภาพดวงจิตที่เป็นปฏิภาคนิมิตที่เป็นเพชรประกายพริกระยับนั้น จิตคือกลิ่น กลิ่นคือจิต กำหนดว่า จิตของเราขณะนี้เป็นเพชรประกายพริกระยับ มีสภาวะความผ่อนคลายเป็นปฏิภาคนิมิต เป็นสภาวะที่จิตเราเข้าถึงความเป็น ทิพย์ คำว่าความเป็นทิพย์ของจิตนั้น ก็คือจิตนั้น มันพ้น จากการเกาะการฉาบทา การห่อหุ้มด้วยความโลภโกรธหลง ถูกห่อหุ้มด้วยนิวรณ์ 5 ประการ ถูกห่อหุ้มด้วยความคิดความกลัวความกังวล เมื่อจิตเปล่งประกายเป็นเพชร ประกายพริกระยับ จิตก็เข้าถึง ความเป็นทิพย์ศักยภาพดั้งเดิมแท้ของจิตซึ่งมีอยู่เป็นปกติ ความเป็นทิพย์ของจิตนั้น จิตเป็น ตัวรู้เป็นธาตุรู้ จิตนั้นเป็นพลังงานอันไม่มีประมาณ จิตนั้นที่จริงเป็นอมตะ ที่จริงไม่ต้องแสวงหาความเป็นอมตะจากที่ ไหน จิตเราไม่มีวันแตกดับไม่มีวันตาย เป็นเพียงแต่ว่าจิตนั้นเปลี่ยนสภาวะแห่งภพไปตามวาระของกรรม เปลี่ยนภพ เปลี่ยนสมมุติ หากเป็นภพอื่นภูมิอื่นที่ไม่ใช่มนุษย์ ก็เปลี่ยนรูปของอาภิสมาณกายไปตามภพนั้นๆ แต่หากเป็นภพมนุษย์ ก็เป็นสภาวะที่เป็นธาตุ 4 ดินน้ำลมไฟมาประชุมกัน และจิตเราเข้ามาอาศัยกายคือชั้น 5 นี้อยู่ แต่จิตนี้เป็นจิตดวงเดิม เคยเกิดเวียนว่ายตายเกิดมาที่ชาติที่ภพก็เป็นจิตดวงนี้ เปลี่ยนไปตามวาระกรรม เปลี่ยนไปตามสมมุติ เรากำหนดรู้ รู้ เพื่อให้ไม่ยึดติดไม่หลงว่าเราไม่มีในร่างกายร่างกายไม่มีในเรา เราไม่ใช่ชั้น 5 นี้ อันที่จริงเราไม่ได้ชื่อนี้ ทรัพย์สมบัติที่ เราครอบครองอยู่ในชาตินี้ก็แค่เป็นเพียงแค่อ้อมมือมาใช้ ตายไปแล้วก็ต้องคืนให้กับโลก เปลี่ยนสมมุติ ไปเกิดไปจุติใหม่ เวียนว่ายตายเกิดไปในสังสารวัฏ

พิจารณาแล้วก็ให้เราตระหนักว่า เราโชคดีอย่างยิ่งเป็นผู้มีบุญอย่างยิ่ง มีบุญที่ได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เกิดมาพบพระพุทธศาสนา โชคดีที่มีจิตศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา แล้วก็โชคดียิ่งขึ้นไปอีกที่ได้มาปฏิบัติธรรม ในขณะที่คนมากมายอีกหลายคน เกิดมาในแผ่นดินไทย เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มีชื่อในบัตรประชาชนว่านับถือ ศาสนาพุทธแต่ไม่เคยได้สัมผัสกระแสความสงบเย็นของธรรมะของพระพุทธเจ้าเลย มีข้าราชการบางรายบางคนบางกลุ่ม ปรามาสจาบจ้วงพระรัตนตรัย ปรามาสจาบจ้วงพระพุทธเจ้า เรายังโชคดีที่เราเป็นบุคคลผู้เป็นสัมมาทิฐิ เป็นบุคคลที่ รู้คุณแห่งพระพุทธเจ้า รู้คุณแห่งการปฏิบัติธรรม เราจึงได้ก้าวมาถึงจุดนี้ โชคดีที่สุดยิ่งกว่าถูกลอตเตอรี่รางวัลที่ 1 ก็คือ เมื่อเรามาปฏิบัติธรรมแล้ว เราปฏิบัติจนกระทั่งแจ่ม เห็นหนทางแห่งการปฏิบัติที่จะนำพาจิตของเราพ้นภัยจาก สังสารวัฏ เข้าถึงซึ่งพระนิพพานเข้าถึงมรรคผลได้ เมื่อเราเห็นเราโชคดี เราก็จะอย่าได้ประมาท ใช้โอกาสอันดีนี้นำพา จิตตนให้เข้าถึงพระนิพพานชาตินี้ให้ได้

พิจารณาแล้วก็กำหนดให้จิตของเราเป็นเพชรประกายพริ้วสว่าง ทรงอารมณ์ทรงตัวไว้ กำหนดว่าการทรง อารมณ์ การทรงฌาน การทรงสภาวะจิตเป็นเพชรประกายพริ้ว สภาวะความเป็นทิพย์ปรากฏ เราทรงอารมณ์ได้แนบ สงบนิ่งราบเรียบเสถียรเป็นปกติ ทรงอารมณ์ทรงสภาวะความเป็นทิพย์

กำหนดจิตต่อไป เมื่อเราเข้าถึงคุณความดีในการปฏิบัติธรรม เราก็โน้มนำรำลึกถึงพระพุทธเจ้า ทรงภาพพระ พุทธองค์ชัดเจนสว่าง เมื่อปรากฏภาพพุทธรูปมีต เราก็น้อมจิตของเรากราบพระพุทธเจ้า ตั้งจิตบรรจงกราบพระพุทธเจ้า กราบด้วยความเคารพ กราบด้วยความนอบน้อม เมื่อกราบแล้วเราก็อธิษฐานจิต ขอบารมีพระพุทธองค์ทรงสงเคราะห์ ขอบกจิตอาทิสमानกายข้าพเจ้ายกขึ้นไปบนพระนิพพานด้วยเถิดพระพุทธเจ้าคะ กำหนดในความเป็นกายพระวิสุทธิ เทพอยู่เบื้องหน้ามหาสมาคม มีพระพุทธเจ้าสมเด็จพระองค์ปฐมทรงเป็นประธานพร้อมด้วยพระพุทธเจ้าทุกๆพระองค์ พระปัจเจกพระพุทธเจ้าทุกๆพระองค์ พระอรหันต์ทุกๆพระองค์ ขอจงปรากฏมากมายมหาศาลอยู่บนพระนิพพาน เราน้อม จิตกราบทุกท่านทุกๆพระองค์ด้วยความเคารพ ด้วยจิตที่นอบน้อม ด้วยจิตที่รำลึกนึกถึงพระคุณของท่าน

จากนั้นกำหนดจิตต่อไป ขอบารมีพระพุทธเจ้าทรงสงเคราะห์ ขอให้ข้าพเจ้าทรงอารมณ์ในอารมณ์แห่งพระ นิพพาน คราวนี้ให้เราแต่ละบุคคลทรงอารมณ์ของพระนิพพาน ที่ผ่านมาเราเคยฝึกเคยปฏิบัติ เราเคยฝึกซ้ำเราเคยฝึก ด้วยตัวเอง ตอนนี้นำเราแต่ละบุคคลทรงอารมณ์ในอารมณ์พระนิพพานเต็มกำลัง กำหนดพิจารณา กำหนดเคลื่อนจิต เข้าสู่สภาวะธรรมเต็มกำลังให้ได้ด้วยกำลังของเรา พิจารณาทรงสภาวะทรงอารมณ์ให้ถึงพร้อมทั้ง 3 ประการ พิจารณา โดยปัญญา เข้าสู่สภาวะธรรม "นิพพานัง ปรมัง สุขัง" พระนิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง อารมณ์จิตเข้าถึงความสุขปราณีตใน อารมณ์พระนิพพานอย่างยิ่ง น้อมจิตของเราเองนะ ตอนนี้จะให้เวลาที่เราจะปฏิบัติ ทำให้ได้ด้วยตัวเอง ให้ตลอดเวลาที่ เราพิจารณาเราประคองอารมณ์ทรงอารมณ์ทรงสภาวะกายทิพย์อยู่บนพระนิพพานไว้ตลอด ค่อยๆพิจารณาตัดสังโยชน์ ๑๐ พิจารณาตัดภพจบชาติ พิจารณาในอารมณ์พระนิพพาน ทรงอารมณ์บนพระนิพพานไว้ พร้อมกับน้อมจิตอธิษฐาน ตายเมื่อไหร่ข้าพเจ้าขอเข้าถึงซึ่งพระนิพพานในจิตสุดท้ายก่อนตาย เข้าถึงอรหัตผล เข้าถึงพระนิพพาน ขอชาติภพนี้ เป็นชาติสุดท้ายของข้าพเจ้า ทรงอารมณ์ความส่องใสทรงอารมณ์บนพระนิพพาน ทรงสภาวะที่พระนิพพานปรากฏ ความสว่างความแพรวพราวความระยิบระยับ กระแสธรรมจากพระพุทธองค์ทุกๆพระองค์ ร่ายล้อมห้อมล้อมกายพระวิ สุทธิเทพของเราแต่ละบุคคลไว้ ทรงอารมณ์โดยความสงบส่องใส ความเป็นทิพย์ปรากฏละเอียดชัดเจน สภาวะบนพระ นิพพานปรากฏเห็นในรายละเอียดทั้งหมด

เมื่อทรงอารมณ์บนพระนิพพานแล้ว อารมณ์จิตเราจะละเอียดปราณีตดีแล้ว เราก็กำหนดจิตอธิษฐาน

ให้อาทิสमानกายกายพระวิสุทธิเทพเรา ปรากฏนั้งอยู่บนรัตนบัลลังก์ดอกบัวแก้ว ห้อมล้อมด้วยพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ กำหนดจิตพิจารณาในวิสัยต่างๆของการปฏิบัติเพื่อพระนิพพาน

ตั้งที่ทราบแล้วว่าวิสัยของการบรรลुरुธรรม วิสัยของการปฏิบัตินั้น ในสาวกภูมินั้นแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ซึ่งจะได้ลงในรายละเอียด จะเน้นในวิสัยสำคัญวิสัยเดียวกันนี้ ทั้ง 4 วิสัยได้แก่ สุขวิปัสสโก เทววิโซ จพบิกญญอ ปฏิสัมภิตตปัตโต แต่วันนี้จะเน้นในเรื่องของจพบิกญญอ คืออภิญญา 6 หรือที่เรียกกันว่าอภิญญาใหญ่ ช่วงนี้ก็เป็นเรื่องของวาระที่กำลังจะเริ่มค่อยๆเปิดเข้าสู่ยุคอภิญญาใหญ่ ก็จะไล่ในวิสัยของผู้ที่ฝึกปฏิบัติ ซึ่งแนวทางของพระที่ท่านได้อภิญญาใหญ่ แสดงอิทธิวิธีต่างๆได้นั้น การฝึกเข้มข้นมากกว่าวิสัยอื่น จากประสบการณ์ที่อาจารย์ได้พบกับครูบาอาจารย์หลายท่าน ในสายหลวงปู่ใหญ่ สายพระอาจารย์ในดง นับตั้งแต่ พันเอกชม สุคันธรัต ปุโตนหล้าแพร ปุปียะแห่งคำตากลำ หลวงปู่ละมัยซึ่งท่านมีอายุหลายร้อยปี สิ่งที่ท่านสอนหรือวิสัยของอภิญญาใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเรามีโอกาสได้ไปกราบ แต่ถ้าเราสังเกตดู นับตั้งแต่ช่วงเวลาที่หลวงปู่ละมัยท่านมรณภาพ หลังจากนั้นล่องลอยของพระที่เป็นพระอภิญญาใหญ่ หรือแม้แต่สายพระอาจารย์ในดงคือ สายหลวงปู่เทพโลกอุดรก็เหมือนกับเงิบหายไป ซึ่งเท่าที่อาจารย์พอทราบมา จากข่าวคราวที่ทราบ ท่านค่อนข้างจะเก็บตัวตามวาระและออกมาในช่วงที่ช่วยทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา

คราวนี้สิ่งที่จะเล่าสิ่งที่จะถ่ายทอดประสบการณ์ให้ฟังก็คือ เวลาที่เราจะไปกราบ พระที่มีวิสัยของอภิญญาใหญ่ ส่วนใหญ่ 8-90 เปอร์เซ็นต์ที่พบ ท่านมักจะมีลักษณะที่โผผางตรงไปตรงมา และส่วนใหญ่ที่พบโดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงที่ไปกราบ หลวงปู่ละมัย ท่านจะด่ามากก่อน คือที่จริงทุกสิ่งทุกอย่างก็คือการทดสอบ ส่วนใหญ่พระที่เป็นพระอภิญญาท่านจะดูท่านจะตรง ท่านจะด่าก่อน คำว่าเราทนต่อแรงเสียดทานได้ไหม จะคนละจริตกับอาจารย์ อาจารย์คนไหนที่ใจดีมาก แต่หากเป็นครูบาอาจารย์ที่เป็นอภิญญา ท่านจะดูท่านจะด่าท่านจะว่าหรือบางครั้งท่านก็จะแสดงกริยาอาการที่อาจจะไม่งามไม่สำรวม เรื่องพวกนี้เป็นเครื่องทดสอบดูใจของเรา ดังนั้นบางครั้งถ้าเรารู้ข้อสอบล่วงหน้าไปก่อน เวลาไปกราบ เวลาท่านดูท่านด่าท่านว่ายังไง เราก็ทนน้อมด้วยอารมณ์จิตคือรู้ไว้ล่วงหน้าก่อน นอบน้อมไม่ว่าท่านจะดูด่ายังไง พอเรานอบน้อมเราเคารพ แล้วเวลาไปกราบไม่ได้คิดจะไปเอาของดีเอาวัตถุมงคล เราไปเอาคุณธรรมความดี ไปเอาการปฏิบัติ ถ้าเป็นแบบนี้บิณฑบาตท่านก็จะตอบรับ ท่านก็จะเมตตาสงเคราะห์ แต่หากบางคนที่ไม่ผ่าน ท่านแสดงอาการกริยาหรือใช้วาจารุนแรง เรามีอารมณ์ขึ้นแค่นี้จิตใจไม่แสดงออกแต่ขึ้นในจิตหรือนึกตำหนิตานบิณฑบาต ท่านไล่ แล้วก็ไม่มีรับอีกเลย อันนี้อาจารย์เจอมาก่อนข้างเยอะ แต่เนื่องจากอย่างที่บอกที่เรารู้คำตอบก่อน เราเตรียมจิตไปด้วยความนอบน้อม ดังนั้นความนอบน้อมนี้เป็นคุณธรรมสำคัญในการเข้าหาครูบาอาจารย์ พอถึงเวลาที่ท่านสอน บางครั้งลีลาในการสอนของท่านก็เป็นเรื่องที่ยากจะเข้าใจ คำว่ายากจะเข้าใจ เช่น บางครั้งอย่างหลวงปู่ละมัยท่านสอน ท่านสอนบอกว่า อยากได้บุญมากๆใช้ไหม ให้ฆ่าเยอะๆ ท่านก็จะพูดให้เราคิดแบบนี้ อยากได้บุญทำไมต้องฆ่า สุดท้ายท่านบอกว่าฆ่าอินทรีฆ่าอินทรีก็คือสิ่งที่มากระทบทางตาหูจมูกลิ้นกายใจกิเลสทั้งหลาย ฆ่าไปให้หมด ฆ่ามันให้ตายหมด ท่านก็พูดให้เราคิดก่อนแล้วท่านก็มาเฉลยทีหลัง หรืออย่างบางครั้งท่านดูท่านด่า ท่านให้กำลังใจ ท่านบอกว่า ท่านขอโทษแต่อาจจะใช้คำหยาบ บอก “กูสอนกูสอนอยากจะสอนกับพวกโจร กูไม่สอนไอ้พวกเด็กอนุบาล” ทำไมท่านสอนแต่โจร แล้วท่านก็มาเฉลยทีหลัง เฉลยทีหลังก็คือท่านบอกว่าโจรเวลามันจะเอา มันจะต้องเอาให้ได้ อันนี้คือวิสัยของอภิญญา อันนี้คือเคล็ดลับของอภิญญา นะ โจรจ้องจะเอาต้องเอาให้ได้ จะเอาผาน 4 ก็ต้องเอาให้ได้ จะเอาอภิญญา ก็ต้องเอาให้ได้ หัวเด็ดตีนขาดเป็นตายอย่างไรก็ต้องเอาให้ได้ อันนี้เป็นอารมณ์ความเข้มข้นดังนั้นเราจะเห็นว่ามีหลายท่าน มีครูบาอาจารย์จริงๆ มีครูบาอาจารย์หลายท่าน แต่เดิมท่านเคยเป็นโจรมาแล้วท่านกลับใจมาปฏิบัติแล้วกลายเป็นว่าได้อภิญญาสมบัติ ที่ชัดเจนและประกาศแล้วที่ผู้คนรู้จักก็เป็นอย่างเช่น หลวงพ่อเสือด่า อันนี้เมื่อก่อนท่านก็เคยเป็นโจร ท่านมีคาถาอาคม พอท่านมาบวช คราวนี้ท่านก็เป็นพระอภิญญาเต็มตัว ท่านบอกว่าไม่เอาเด็กอนุบาลเพราะอะไร เด็กอนุบาลย่อท้อป้อแป้ ออดอ้อนงอแงง้อแงง

ดังนั้นอันที่จริงเวลาจะปฏิบัติเพื่อให้ได้อภิญญา ตั้งจิต จะเอาต้องเอาให้ได้ ปฏิบัติต้องปฏิบัติให้ได้ ผาน 4 เอาได้ไหม กสิณเอาได้ไหม แล้วจริงๆต้องปฏิบัติแบบโลกๆ ปฏิบัติแบบโลกๆต้องปฏิบัติอย่างไร กสิณกองเดียว ถ้าวายใช้ไม่ได้ ต้องโลก เอาที่เอากี่กอง เอาทั้ง 10 กอง 10 กองกินหมดใหม่คือคองตัวทั้งหมดใหม่ ต้องเอาให้หมด ต้องปฏิบัติแบบโจร ไม่ใช่ได้แค่กองใดกองหนึ่ง ได้แค่กองใดกองหนึ่ง กำลังใจเท่านี้ได้แค่วิชา 3 ทศนวิสัยอภิญญาต้องเอาให้หมด

เล่นให้หมดทำให้ครบ คราวนี้ต่อมาบางสิ่งบางอย่างที่ท่านสอนเวลาที่ไปเจอ พอไปฝึกปฏิบัติไปนอนที่สวนสมุนไพรรที่ ท่านจำวัดอยู่ ไปนอนท่านก็ขู่ ระวังหมาข้างในมันดุมากนะเป็นโดเบอร์แมน สูงเท่าเอว ระวังมันจะกระโดดกัดจับคอหอย ตายหมด ท่านก็ดูว่าเรามีความหวาดกลัวไหม พอไปถึงก็ไม่มีอะไร แผ่เมตตา นำ เมตตาถูกใช้จนกระทั่งใช้การได้ ทั้งหมด พอไปถึงโดเบอร์แมนที่ว่าดุนักดูหน้าของท่านขู่ ถึงเวลาก็มาหมอบมาเล่นให้ลูบหัวลูบคางหยายท้องให้ลูบพุง ก็เอาเป็นว่าอันที่จริง อารมณ์จิตของเรามันมีความเสถียรใหม่ มีความหวั่นไหวมีความสะตุงใหม่ อารมณ์อภิญญาต้องไม่มีเลย ตรงนี้พอเข้าใจไหม นี่คือนี่ที่ครูบาอาจารย์ที่ท่านสอน และเรื่องราวของพระอภิญญาโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ลูกศิษย์ สายนอกดงกับในดง ลูกศิษย์สายนอกดงนั้นก็ใช่ว่าจะเป็นลูกศิษย์สายนอกดง สายนอกดงคือท่าน ไม่ได้พาไปเรียนวิชาในป่า พาไปเรียนวิชาในเมืองบังคับชนิดที่เรียกว่าท่านมารับด้วยกายเนื้อ ถ้าท่านมารับด้วยกายเนื้อนี่ถือว่าเป็นลูกศิษย์สายในดง ถ้าเป็นนอกดงนั้นก็ถือเป็นลูกศิษย์ของลูกศิษย์หรือท่านมาสอนในสมานี่ยังถือว่าเป็นนอกดง และเรื่องราวเนี่ยจริงๆไม่ใช่เฉพาะคนไทยไม่เฉพาะพระไม่เฉพาะฆราวาสที่เป็นคนไทย ชาวต่างประเทศถ้าอยู่ในวิสัย อยู่ที่ต่างประเทศท่านยังมารับไปเรียนในดง อันนี้เรื่องราวมันวนไปวนมาโยงจนกระทั่ง อาจารย์มาพบในหลายกรณี คราวนี้มาคุยกันต่อในเรื่องการสอน เวลาท่านรับไปเรียนในดง ถึงเวลา บางทีการสอนท่านก็มีความโหดหรือว่า ความโลดโผนสูงกว่าปกติ ยิ่งเรื่องเล่าที่ครูบาอาจารย์สายในดงท่านเล่าให้ฟังก็คือ บางครั้งท่านพาเข้าไป อย่างหลวงปู่ เทพโลกรอดหรือว่าท่านอื่นที่เป็นพระอภิญญาเวลามารับ ท่านมารับไปพาไปฝึก ยืนอยู่บนปากเหว พอยืนอยู่บนปากเหวปุ๊บให้เข้ามาน แล้วท่านก็ไม่ใช่ผลักนะท่านก็ให้ตกเขา โดยที่ลูกศิษย์ต้องรีบเข้ามานให้ได้ก่อน ถ้าเข้ามานไม่ทันแค่ลัดนิ้วมือเดียว ตกไปตาย แต่ด้วยความที่ท่านกำกับอยู่ในเมืองบังคับอยู่ในมิติที่ทับซ้อนมีสภาวะความเป็นทิพย์ พิเศษ ตกไปตายท่านก็ชุบชีวิตคืนชีพกลับมาฝึกใหม่ ฟังแล้วก็อย่าไปฝึกเองอย่าไปกระโดดจากตึก อย่าไปกระโดดจากเหว เข้ามานคิดว่าจะได้เหาะได้ ตัดเป็นตัดตายไม่ต้องไปฝึก ถ้าอยากเหาะได้เอาแค่อลอยอยู่บนอากาศสูงแค่ฟุตเดียวก็ทำให้ได้ซะก่อน ยังไม่ต้องไปทำอะไรยากเกินไป หรือเหยียบน้ำให้สามารถที่จะยืนอยู่บนน้ำเดินอยู่บนน้ำได้สักก้าวให้ได้ก่อน ค่อยๆทำจากน้อยไปมากแต่สิ่งที่เล่าให้ฟังนี่ก็คือเพื่อที่จะมีความเข้าใจว่าทำไมเราถึงต้องฝึกเข้ามานแค่ลัดนิ้วมือเดียว อารมณ์จิตทำไมต้องทรงตัวทำไมต้องเสถียร หากจะฝึกอภิญญาใหญ่หรือใช้อภิญญาใหญ่จริง ลองคิดเองง่ายๆ ว่า ถ้าอารมณ์เราทรงตัวไม่ได้สมมุติว่าเกิดเหาะได้ขึ้นมา พอขึ้นไปสูงตึกสัก 10 ชั้น แต่เราทรงสมาธิไม่เสถียร อารมณ์ของสมาธิขึ้นขึ้นลงลง เวลาเหาะไปแทนที่จะเหาะไปตรงๆมันก็เหาะขึ้นๆลงๆ ขึ้นๆลงๆหรือหลุดจากผานร่วงตกลงมา

ดังนั้นความเป็นจริงแล้วก็ 1 วิธีถ้าเกิดจะฝึกอภิญญาใหญ่จริง วิธีความเร็ว เข้ามานลัดนิ้วมือเดียวได้ใหม่ เข้าลัดนิ้วมือเดียวได้ คราวนี้ทรงอารมณ์ให้ตั้งมั่นนิ่งเสถียรอยู่ได้ใหม่ อันนี้คือเหตุผลว่าทำไมต้องฝึกแบบนี้ ทำไมต้องสอนแบบนี้ ทำไมต้องฝึกแบบนี้ บังเอิญเวลาที่อาจารย์สอน อาจารย์เอามาตรฐานของอภิญญาใหญ่มาสอน ปู่พื้นตั้งแต่ต้น อานาปานสติให้ฝึกก็ฝึกให้เป็นปรารถน ฝึกให้เป็นกสิณลมตั้งแต่ต้น ดังนั้นเรื่องพวกนี้จึงถือว่าใครที่ได้มาเรียนมาฝึก ก็ได้เปรียบได้ประโยชน์มากกว่าในหลายๆที่หลายๆแห่ง ก็ถือว่ามีวาสนาผูกพันกัน

คราวนี้เล่าต่อในเรื่องของอภิญญาใหญ่เวลาที่เขาฝึก ที่จริงเวลาที่ท่านสอนท่านสอนตั้งแต่ง่ายไปยาก ง่ายๆว่า แค่อยู่นิ่งจนกระทั่งจริงๆใช้แค่อุปจารสมาธิยังไม่ถึงฌานด้วยซ้ำ หรือเวลาที่อธิษฐานจิตดับพิษไฟ เอามืออุดโซ่ร้อนที่เผาไฟแดงเอามือลูบเอามือกอบโซ่ที่เผาไฟแดงขึ้น อันนี้แค่อุปจารสมาธิยังไม่ได้เป็นฌานอะไรแต่มีกำลังของคาถากำกับ สมาธิขั้นสูงขึ้นมาอีกท่านเรียกว่าขั้นกลาง ก็คือเสกไฟไม่ให้เป็นตัวต่อตัวแต่น เสกข่าวสารให้เป็นกึ่ง ท่านก็เล่าให้ฟัง ว่าเวลาที่สอน ท่านก็บอกเอาข่าวสารมา แล้วก็กำหนดจิตใช้ฝ่าบาตรครอบ ถึงเวลาอธิษฐานจิตต้องอยู่ในที่มืด อธิษฐานให้ดวงจิตของเทวดาแถวนั้นเขามาอยู่ในรูปที่เป็นธาตุและอธิษฐานให้เกิดรูป นั่นก็คือ เป็นการจำลองการจุดความมืดคืออวิชชา อวิชชาก่อให้เกิดการเกิด จำไว้ว่าการเกิดเกิดจากอวิชชา ความไม่รู้ความหลงความติดในภพทำให้เกิด ความมืดก็คืออวิชชา พออยู่ในบาตรในที่มืดอธิษฐานเอาจิตเข้ามาจุด ว่าคาถากำกับทรงสมาธิ ถึงเวลาเปิดบาตรออกมา สิ่งที่อธิษฐานก็เป็นตัวต่อตัวแต่น จากไฟไม่ก็กลายเป็นตัวต่อตัวแต่น จากข่าวสารก็กลายเป็นกึ่ง จากไฟไม่ก็กลายเป็นปลา

อันนี้ท่านก็สอนธรรมะไปพร้อมๆกัน สติของพระอภิญญา ถึงเวลา การทำสมาธิเฉยๆมันไม่สนุกมันน่าเบื่อ ท่านก็คิดให้ เป็นการเล่น การเล่นเกมการฝึกปฏิบัติจะเป็นสิ่งที่เรียกว่า "กีฬาสมาบัติ" กีฬาสมาบัติที่ฝึกตัวแรกเลยก็คือการไล่ฆาต การไล่ฆาตอันนี้เป็นการฝึกการเล่นเพื่อให้เกิดความคล่องตัวเช่น ไล่ฆาต1 ฆาต2 ฆาต3 ฆาต4 อันนี้เรียกว่าอนุโลมคือ ตามลำดับ ปฏิโลมก็คือไล่ฆาต4 ฆาต3 ฆาต2 ฆาต1 ไล่ตั้งแต่จะเป็นการไล่ในอานาปานสติคือฆาตในอานาปานสติ หรือการไล่ในกสิณสลับกองกสิณ เคลื่อนย้ายกองกสิณ เลื่อนตำแหน่งของกสิณไปตามส่วนต่างๆของร่างกาย หรือส่วน ต่างๆที่อยู่ภายนอกร่างกาย ไม่ได้เรียง ดิน น้ำ ลม ไฟ อาจจะ น้ำ ลม ไฟ ดิน สลับไปสลับมาได้ตั้งใจนี้ อันนี้คือ วิธี ความคล่องตัว

คราวนี้จิตวิสัยของผู้ที่ได้ ผู้ที่ได้เนี่ยจะมีคนอยู่สองสามประเภท เอาประเภทที่ไม่ได้ก็คือฟังเรื่องเล่าแล้วก็อู้หู้หาหา มีความสนุกเพลิดเพลินเหมือนฟังนิทาน แต่ในใจก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องสนุกน่าตื่นตื่นถึงเวลาจบข่าว

ประเภทที่สอง ฟังเรื่องราวต่างๆที่เล่ามาทั้งหมด ก็รู้สึกว่ามันเป็นเรื่องโกหกปกคลุมกันไปไม่ได้ เพราะใจคิดว่าตัวเราเอง ไม่น่าจะทำได้คนอื่นก็จะทำได้ไปไม่ได้ เอากำลังใจตัวเองมาเป็นที่ตั้ง อันนี้ก็ไม่ต้องพูดถึง ยิ่งใจก็ไม่ได้

ส่วนพวกที่ได้ก็คือเป็นพวกใจ ฟังแล้ว อาจารย์สอนแบบนี้ต้องแอบไปฝึกให้ได้ ไม่ต้องอะไร เอาแค่เรื่องที่สมัยอาจารย์ ชม สุคันธธัตสอนอาจารย์ อยากรู้ไล่ฆาต 4 จริงๆวิธีฝึกไปฝึกมา มนุษย์ทั่วไปลมหายใจปกติ 30 20 30 ครั้งต่อนาที คนที่ จิตเริ่มสงบ ลมหายใจเริ่มเบาลง ต่ำกว่า 20 ครั้งต่อนาที เข้าถึงฆาต 1 ลมหายใจเบาลงละเอียดลง 10 ครั้งต่อนาที พอ เข้าถึงฆาต 2 ลมหายใจละเอียดเบาลงต่ำกว่า 10 ครั้งต่อนาทีหลายๆเหลือ 3-4 ครั้งต่อนาที 6 ครั้งต่อนาที พอถึงฆาตที่ 3 ปุ๊บลมหายใจเหลือเป็นแค่นิดเดียว นานๆหายใจบางที่หายใจนาทีละ 1 ครั้ง 2 ครั้งเต็มที แล้วหายใจเพียงแค่นิด เดียวเท่านั้นไม่ได้หายใจยาว พอถึงฆาต 4 ลมหายใจหยุดดับ คนทั่วไปเค้าฟังรับรู้รับทราบ ของอาจารย์กลับไปฝึก ดู นาฬิกา เข็มนาฬิกาเข็มวินาทีเดิน เรานับลมหายใจ ทรงอารมณ์สมาธินับลมหายใจตาม ฝึกใช้เวลาทั้งหมดประมาณ 2 สัปดาห์จนกระทั่งได้ฆาต 4 จริงๆไม่ใช่ง่าย พอได้แล้วจำอารมณ์ให้ได้ จำอารมณ์จิตได้ ฝึกจนกระทั่ง ทำทุกครั้งได้ทุกครั้ง กำหนดทุกครั้งได้ทุกครั้ง อันนี้ก็คือสลาวิสัยของผู้ที่จะได้อภิญญา พอได้ฆาตแล้วก็ค่อยๆก้าวไปในระดับต่อไป กสิณคล่องตัวใหม่ ทำได้ครบทุกกองใหม่ การฝึกในกรรมฐาน 40 กอง เราคล่องตัวทำได้หมดทุกกองใหม่ ถ้าอาจารย์ เอาจริงฝึกเอาจริงเอาจริงมันก็ได้หมดทุกกอง อันที่จริงรู้สึกไม่ใช่เรื่องยาก ความเข้มข้นในกรรมฐาน 40 กอง ฝึกแต่ละ ครั้งคือจบทุกกองได้ใหม่ พอจบทุกกองได้ ต่อไปที่ฝึก ฝึกให้จบเข้าถึงฆาต 4 ทุกกองได้ใหม่ พอฝึกจบได้ถึงฆาต 4 ทุก กอง ก็ฝึกให้เข้าถึงอารมณ์พระนิพพานทั้ง 40 กองได้ใหม่ พอฝึกจนกรรมฐานทั้ง 40 กองเข้าถึงอารมณ์พระนิพพานได้ ครบหมดในอารมณ์พระนิพพาน เราก็เข้าถึงธรรมที่ประจักษ์ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกใช้เป็นกรรมฐานได้ทั้งหมด ถ้า อุปมาเหมือนตอนที่หอมชิวก อาจารย์หอมชิวกให้หอมชิวก ไปหาว่าพีชชนิดใดไม่สามารถใช้เป็นยาได้ หอมชิวกกลับ มาบอกว่า "ไม่มีพีชชนิดใดที่ไม่ใช้เป็นยาได้เลยทุกอย่างใช้เป็นยาได้หมด" อาจารย์ก็ตอบว่าถ้าฉันเจอสำเร็จวิชาแพทย์ อย่างสมบูรณ์ยอดเยี่ยมแล้ว อันนี้ก็เช่นกัน หรือหากเป็นวิชาที่เป็นวรยุทธ์ ทุกสิ่งใช้เป็นอาวุธได้ทั้งหมด ถ้าเราเข้าถึง ธรรมอย่างแท้จริง ทุกสรรพสิ่งใช้เป็นเครื่องมือกรรมฐานได้ทั้งหมด ไม่ได้จำกัดขอบเขตอยู่เพียงแต่ว่าต้องเป็นกรรมฐาน ในหมวดหมู่ทั้ง 40 กองเท่านั้น

ถ้าศึกษาในพระไตรปิฎกดูให้ดี พระที่ท่านภาวนาว่า "นกระยางกินปลา" ให้เราไปศึกษาติดตามอ่านดูนะ นั่งพิจารณา อยู่ริมน้ำ เห็นนกระยางกินปลาก็ภาวนานนกระยางกินปลา ภาวนาไปเรื่อยๆ บรรลุอรหัตต์ หรือแม้แต่ลูกชายนาย ช่างทอง พระพุทธเจ้าท่านให้ดอกกุหลาบที่เป็นทองคำ แล้วก็เปลี่ยนให้เหยี่ยวลง แค่ดุดอกกุหลาบดูต้นไม้เหยี่ยวเจ้าก็ บรรลุเป็นอรหัตต์ได้ ดังนั้นจริงๆแล้วทุกอย่างใช้เป็นกรรมฐานใช้เป็นมรรคผลได้ทั้งหมด อันนี้ให้เราพยายามตั้งใจฝึก สุดท้ายอภิญญาใหญ่จะเป็นผู้คัดกรองผู้ที่คู่ควรเอง ใครที่ตั้งใจปฏิบัติเอาจริงเอาจริงผู้นั้นก็ได้ เก็บเล็กผสมน้อยจากสิ่ง ที่ครูบาอาจารย์ท่านถ่ายทอดท่านสอน แต่ที่จริงอาจารย์ก็ถ่ายทอดอยู่ในสิ่งที่สอน ฝึกให้อยู่แล้ว เพียงแต่ว่าใครมุ่งมั่น เอาจริงเอาจริงแค่นั้น ฝึกให้ได้แค่นั้น

สำหรับตัวอาจารย์เองถามว่าได้อภิญญาใหญ่ไหม ขอตอบเลยว่าที่จริงชอบได้แบบที่ว่าพระท่านคุม ได้อภิญญาใหญ่ แบบที่ตัวเองไม่รู้ตัวว่าได้อภิญญาอยู่ ปรากฏการณ์สำคัญสำคัญที่เรียกว่าเป็นอภิญญาใหญ่จริงๆ คือช่วงที่ก่อนจะไปถ้ำ วัวแดงด้วยซ้ำ ช่วงนั้นเวลากลางคืนที่หน้าโบสถ์ที่หน้าโบสถ์ใหม่ที่วิหาร จะมีวิหารของพระสี่พระองค์อยู่สี่ทิศ วิหารของ หลวงปู่ใหญ่ที่อยู่ทางด้านหน้าขวามือของโบสถ์ ถ้าหันตามหน้าโบสถ์อยู่ทางซ้ายมือเวลาเราหันหาโบสถ์ ตรงนั้น สมัยก่อน เวลาประมาณ 20 กว่าปีก่อนนั้น ตอนนั้นช่วงค่ำๆก็มีการจับกลุ่มนั่งคุยกัน ช่วงนั้นก็คุยกันเรื่องภัยพิบัติ พอ คุยไปคุยมาก็ปรากฏว่ามีคนมาร่วมฟังด้วยเยอะขึ้น คุยจากเรื่องภัยพิบัติก็กลายเป็นเรื่องของการปฏิบัติ กลายเป็นเรื่อง ของการแนะนำโน้มนำอิทธิ สุตท้ายก็เลยจับพลัดจับผลูกลายเป็นว่านั่งสนทนาแนะนำโน้มนำโน้มนำกัน ฟังกัน ปฏิบัติกันประมาณ 3 คน 4 คน ค่อยๆฟังมาเรื่อยๆเป็น 10 คน จนกระทั่งมีวันหนึ่ง แต่ทุกครั้งที่ฝึกส่วนใหญ่จะเป็น ช่วงของวันพระใหญ่ ทุกครั้งที่มีการฝึกคุยกันปฏิบัติธรรมกันไป พอช่วงถึงกลางดึกมาก ๆจะมีกลิ่นหอมของดอกไม้ที่ไม่ เคยได้กลิ่นมาก่อนไปรยมา เป็นสัญญาณว่ากลับห้องพักได้แล้วดึกเกินไปแล้ว หรือบางครั้งก็เป็นกลิ่นธูปมาให้ปรากฏ อยู่ คราวนี้มีช่วงครึ่งหนึ่ง มีการคุยการสอนเรื่องอภิญญาใหญ่ ตอนนั้นอาจารย์ก็เล่าไปตามที่ศึกษาตามที่ท่านในหนังสือ ที่ชื่อว่าทิพยอำนาจที่พระอรหันตคุณาธาร (เส็ง) ซึ่งเป็นพระในสายของหลวงปู่มั่น แต่ท่านได้เป็นอภิญญา เขียนจาก ประสบการณ์ท่าน ท่านเล่าว่าอิทธิวิธีสิ่งหนึ่งที่เป็นการแสดงฤทธิ์ก็คือ เมื่อเอื้อมฝ่ามือไปลูบพระจันทร์ แล้วก็สามารถจับ และแตะพระจันทร์ได้ พอเล่าไปถึงตรงนี้ อาจารย์ก็ยกมือขึ้นไปแตะพระจันทร์ แล้วก็ลูบที่พระจันทร์ ในขณะที่ลูบมือรู้สึกว่ามี สัมผัสถึงอะไรและมีการขยับแต่จริงๆเอื้อมมือไปในอากาศ ทุกคนก็มองตามมืออาจารย์ แล้วก็ไม่ได้พูดไม่ได้บอกอะไร ก็ มองตามไปเฉยๆเพราะอยู่ในสมาธิกัน แต่คราวนี้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคือ พอครั้งต่อไปที่มีการมานั่งเรียนมานั่งฝึกสมาธิ กันอีก คราวนี้คนไม่ใช่ 5 คน 10 คน คนมากขึ้นประมาณ 30-40 คนเต็มศาลาไปหมด เราก็แปลกใจว่าทำไมคนเขามากัน เยอะ ก็สงสัยว่าทำไมมากขึ้นเยอะ แต่ก็เฝ้าตามนั้นสงสัยพระท่านตาม สงสัยพระคือพระพุทธรูปเจ้าท่านเมตตาตามคนมาให้ มาเรียนด้วย ไม่ได้คิดอะไร จนกระทั่งเวลาผ่านไป 10 ปี คนที่อยู่ในวงก็ถึงมาเล่าให้ฟังว่า คุณเล็ก ครั้งนั้นที่คุณเล็กสอน แล้วมีคนที่เขาอีกครึ่งมาเยอะ เพราะตอนที่คุณเล็กจับพระจันทร์ พอลูบพระจันทร์และพระจันทร์บนท้องฟ้าเคลื่อนขยับ ตามมือคุณเล็กจริงๆ คนเขาเห็นกันทั้งหมดทั้งวงเขาก็เลยไปตามเพื่อนบอกต่อกันมา เราก็บอกอ้าวแล้วก็ไม่ได้บอกตั้งแต่ ตอนนั้นเพราะไอ้เราก็ไม่รู้ตัวว่าเราลูบพระจันทร์แล้วเกิดอภิญญาเกิดผลเกิดอิทธิวิธีอย่างนั้นจริงๆ ก็กลายเป็นว่าไอ้คนที่ ใช้ได้กลับโง่ไม่รู้ตัว เป็นเวลาเป็น 10 ปี กับอีกครึ่งหนึ่งที่เป็นอภิญญา คือครั้งก่อนที่จะเดินทางกลับจากเชียงใหม่ พระ ท่านก็สั่งว่าให้ไปกราบพระธาตุดอยสุเทพ แต่ไปนี่ให้ไปแบบยากหน่อย ไปแบบสมัยโบราณ เดินเข้าทางป่า บริเวณป่า หลัง มข ทะลุเขาขึ้นไป ทะลุผ่านวัดผาตลาด ทะลุผ่านเขา แล้วค่อยเดินขึ้นไปถึงพระธาตุดอยสุเทพ เราก็เดินป่าขึ้นไป เหนื่อยแสนเหนื่อย โชคดีคุยกับเทวดา เทวดาท่านก็ดันกันให้เราเดินให้มันเบา ไซ้กลืนลมบ้าง เทวดาท่านช่วยดันหลัง เดินขึ้นไปบ้าง ไปจนกระทั่งถึงยอดดอยสุเทพกราบพระธาตุเจ้าดอยสุเทพ พอจะกลับ พอจะกลับท่านสั่งว่าพอแล้วเดี๋ยว ร่างกายจะเหนื่อยเกินไป นั่งรถกลับ ไอ้เราก็คือ คือก็คือไม่นั่งรถกลับ ไม่นั่งรถกลับเสร็จเราก็เดินลงดอยเดินลงมาเรื่อยๆ ลงมาถึงประมาณสัก 1 ใน 3 ท่านก็บอกว่าเดี๋ยวจะมีคนมารับ ไอ้เราก็บอกเอ้อ ขอให้มารับ ถ้ารับต้องมาจอดเลย ปรากฏว่าเดินมาอีกเพียงแค่นี้ก็สิบเมตรปรากฏว่ามีเสียงบีบแตรมาตะโกนโวกเวก อาจารย์ อาจารย์ อาจารย์ทำไมมา อยู่ตรงนี้ ปรากฏว่าเป็นลูกศิษย์ที่เคยฝึกสมาธิอยู่ที่วัดสวนดอกที่วิหารพระเจ้าเก้าตื้อ ก็บังเอิญขับผ่านลงมาจาดอยสุ เทพ ตอนไปดอยสุเทพก็ไม่เจอกันแต่เขาขับผ่านมาเหมือนนี่อะไรไม่รู้ถึงมาที่วัดดอยสุเทพ พอขับผ่านมาเจอก็รับ พอ ขึ้นรถเสร็จบอกบอกว่า ช่วงที่ขับรถลงมาเป็นทางตรงไม่เห็นใคร อยู่ๆเหมือนเห็นอาจารย์หายตัว อยู่ๆโผล่เห็นตัวอาจารย์ โผล่ออกมาจากบนเขา ก็เลยบีบแตรเรียกแล้วก็รับ สุตท้ายก็ไปส่ง สรุปลงก็หายตัวเดินลงมาจาดอยสุเทพ โดยที่ตัวเราก็ไม่ รู้ตัวว่าเราหายตัว เรามั่งบดมา แต่มาปรากฏเวลาที่เทวดาเขาให้ เปิดแล้วก็เห็น

ดังนั้นเรื่องราวต่างๆหลายๆเรื่องจริง ๆมันเป็นเรื่องที่เราใช้เราก็ไม่รู้ตัวว่าเราใช้อยู่ หรือปรากฏอยู่ หรือบางครั้ง ภายทิพย์เราไปสอนสมาธิไปเข้าฝันไปสอนสมาธิไปโปรดคนอื่น อันนั้นบางที่บางครั้งเราก็ไม่ได้รู้ไม่ได้ตั้งใจ สิ่งที่จะบอกก็ คือ ในเรื่องของอภิญญาใหญ่ สุตท้ายถ้าไม่มีคุณธรรมไม่มีเมตตาธรรมไม่มีพระกำกับ อภิญญาใหญ่มันจะกลายเป็น ความโกลาหลของโลกกลายเป็นสงครามพลังจิต ใครที่ได้อภิญญาใหญ่มีมานะที่รู้ก็กำเรือกก็ใช้อภิญญาใหญ่ในการ

อวด ในการโง่งม ในการที่จะแสวงหาลาภยศอำนาจ ลองดูพิจารณาว่าแม่แต่พระเทวทัตได้อภัยญาใหญ่ สุดท้ายก็มีความกำเริบเสิบสานต่อพระพุทธเจ้า กระต้างกระเตื้องต่อพระพุทธองค์ ดังนั้นการได้อภัยญาใหญ่นั้นพระท่านจึงต้องกำกับเติมที่เติมกำลัง บุคคลต้องคู่ควร วาระต้องได้ ต้องใช้ในเหตุปัจจัยที่สมควร อภัยญาใหญ่ เมื่อใช้ก็ต้องใช้ในการทำราบบิจฉาทิฐีคือ ใช้ในการทรมาณบุคคลที่เขามีความต่อต้านมีความไม่เชื่อถือศรัทธา เอามาใช้เพื่อประโยชน์ตนไม่ได้ อันนี้คือเหตุหนึ่งที่ว่าอภัยญาใหญ่ยังไม่สามารถปรากฏ สิ่งที่พระท่านบอกมาก็คือ เธอต้องปูพื้นฐานในเรื่องของเมตตา สมာธิจนธรรมชาติของจิตบุคคลที่จะได้อภัยญาใหญ่นั้นมีเมตตาเป็นพื้น มีเมตตาจิตอันไม่มีประมาณ ถึงจะใช้อภัยญาใหญ่ได้โดยไม่เกินโทษ แต่นี่เมตตาอันไม่มีประมาณก็ยังไม่เพียงพอออกไปยังกระจายออกไปได้ไม่เต็มอย่างที่ควรจะเป็นด้วยซ้ำ ดังนั้นอภัยญาใหญ่ก็น่าจะยังอีกนานพอสมควร คนที่อยากได้ก็ฟังจะต้องได้เมตตา ถ้าไม่ได้เมตตา สุดท้ายอภัยญาก็กลายเป็นอาวุธทำร้ายคนอื่นแล้วก็ทำร้ายผู้ที่ทรงอภัยญานั้นเอง อันนี้ก็เล่าให้ฟังถึงเรื่องอภัยญาใหญ่จนเลยเวลามาพอสมควร

คราวนี้ก็ให้น้อมจิตนะ ใครอยู่ในวิสัยที่จะฟังได้อภัยญาใหญ่ถึงเวลาที่จะมีความตั้งใจมีความเพียรมีความมุ่งมั่น หัวเด็ดตีนขาดต้องฝึกต้องเอาให้ได้ แนวทางในการสอนการฝึกมีให้อยู่แล้ว แต่เอาให้ได้เอาให้คล่อง คราวนี้เราก็จบในเรื่องอภัยญาใหญ่ ประสบการณ์ในเรื่องอภัยญาใหญ่ที่เล่าให้ฟัง วันหลังก็จะมาเล่าต่อ จริงๆมีเรื่องอีกเยอะหลายสิบหลายร้อยเรื่อง อันนี้เป็นแค่ส่วนหนึ่ง

สำหรับวันนี้ก็ให้น้อมจิตน้อมกระแสจากพระนิพพาน ลงมายังโลก แม่เมตตาไปอย่างไม่มีประมาณ น้อมกระแสจากพระนิพพานลงมายังประเทศ ลงมายังดินแดนสุวรรณภูมิ ลงมายังวัดวาอารามสถานปฏิบัติธรรม ขอกระแสธรรมกระแสแห่งพุทธบารมี ธรรมะบารมี สังฆบารมี กระแสแห่งพระโพธิสัตว์น้อมนำคุ้มครองรักษาวิฑูวาอาราม สถานปฏิบัติธรรม พระธาตุ พระบรมธาตุ พระบรมสารีริกธาตุตลอดจนขอกระแสสมรรถผลพระนิพพานจนน้อมรวมลงสู่พุทธบริษัท 4 ของจงเป็นสัมมาทิฐี ขอจงปฏิบัติธรรมเพื่อธรรมไม่ใช่ปฏิบัติธรรมเพื่อกิเลส ปฏิบัติธรรมเพื่อมรรคผลพระนิพพาน ปฏิบัติธรรมเพื่อพระนิพพานเป็นที่สุด อภัยญาใหญ่จงเป็นไปเพื่อปกป้องคุ้มครองพระพุทธศาสนา น้อมจิตน้อมใจลงมากระแสจากพระนิพพานลงมา ฟอกธาตุขันธ์ร่างกาย กายทิพย์เรากลับลงมา ดวงจิตสว่าง ผมนชนเล็บพื้นหนึ่งเป็นแก้วใส โครงกระดูกหลุดเลือดเส้นเอ็นสว่างเป็นแก้วใส เปิดสายบุญสายทรัพย์สายสมบัติสายบารมี วิชาเท่าทั้งหลายจงกลับคืนมาอภัยญาทั้งหลายจงกลับมารวมตัวกัน

จากนั้นน้อมจิตโมทนาสาธุกับเพื่อนที่ปฏิบัติธรรมทุกคน อารมณ์ใจผ่องใส

สำหรับวันนี้ขอให้เราทุกคนมีความสุขความเจริญในธรรม แล้วก็ถ้าเป็นไปได้ก็อย่าลืมที่จะเขียนแผ่นทองอธิษฐานพระนิพพานในการหล่อพระ ใครที่เพิ่งทราบก็สามารถติดต่อขอแผ่นทองได้ เวลาเขียนแผ่นทองอธิษฐานพระนิพพานก็ยกจิตขึ้นไปบนพระนิพพาน กายเนื้อเขียนแผ่นทอง จิตอธิษฐานอยู่บนพระนิพพาน แล้วก็เดี๋ยวเดือนหน้าก็จะถวายมหาสังฆทานอีกแล้ว ก็พยายามทำพยายามถวายให้สม่ำเสมอต่อเนื่อง

สำหรับวันนี้ก็ขอโมทนาบุญกับทุกคน ขอให้เรื่องราวที่เล่า ธรรมะที่ปฏิบัติ เป็นกำลังจิตกำลังใจของเราแต่ละคน ให้มีความเข้มแข็งในการปฏิบัติธรรมสืบต่อไปเพื่อพระนิพพาน

สำหรับวันนี้สวัสดิ์